

Ty sy-tíš la-čné sr-dce mé tím nej - lep-ším, co máš.

Přijď, na-syť nás chle-bem ži-vo-ta, jímž jsi sám, Pa-ne náš. *Fine*

1. Když vo - lá Pán na stá - do své, jež

dů - vě-rně Ho zná. My za tvým hla - sem

pů - jde - me, sr - dce jsou ra - do - stná. *D.C. al Fine*

2. A z našich rtů se line zpěv chvály a vděčnosti, / že pozval jsi nás nehodné ke stolu milosti. / Ty sytíš lačné srdce mé tím nejlepším, co máš. / Přijď, nasyť nás chlebem života, jímž jsi sám, Pane náš.
3. A kalich námi sdílený je smlouvou v krvi tvé, / kéž Boží lid v ní spojený navěky zůstane. / Ty sytíš lačné srdce mé tím nejlepším, co máš. / Přijď, nasyť nás chlebem života, jímž jsi sám, Pane náš.
4. Nikdo není s to vystihnout tvou svatou přítomnost, / že s hříšnými chceš přebývat co nejvzácnější host. / Ty sytíš lačné srdce mé tím nejlepším, co máš. / Přijď, nasyť nás chlebem života, jímž jsi sám, Pane náš.
5. Tys vydal v obět život svůj, chcem též nezištní být / svým bratřím, sestrám v pravdě vždy a v lásce posloužit. / Ty sytíš lačné srdce mé tím nejlepším, co máš. / Přijď, nasyť nás chlebem života, jímž jsi sám, Pane náš.